

Forhold i Reformpartiet, og at der ikke var Revne eller Sprække indenfor selve Ministeriet, og man saa derefter ser det Opgør, som finder Sted mellem gamle Partifæller i disse Dage. Man kan forstaa, at dette Opgør bliver saa hidsigt, som det er blevet. Det er tre et halvt Aars Forbitrelse, Mistillid og Mistro til hinanden indbyrdes, som har faaet Luft i disse Dage. Nu ere de ikke bundne til at holde det tilbage længere. Nu kommer det frem, og nu se vi, hvilken Værdi man skal tillægge saadanne Forsikringer som dem, der ere blevne fremsatte af den højtærede Justitsminister om Fred og Forsonlighed indenfor Reformpartiet. Men ogsaa det moderate Parti har givet sit Bidrag til dette Opgør. De moderate have nu gaaet her i Rigsdagen en halv Snes Aar, og jeg vil sige, at de have vandret om med en engleblid Taalmodighed. De have maattet taale meget, og jeg vil sige, at jeg tit har haft ondt af dette Parti. Jeg har tænkt paa den gamle Vise om Uglen, der beklager sig over, at den ikke har Fred noget Sted og siger: alle hakke de i mit Skind. — Og saaledes tror jeg ogsaa, det er gaaet de moderate i den sidste halve Snes Aar, at alle have hakket i deres Skind. Der er særlig eet Medlem, som har været værst af alle til at hakke i de moderates Skind, og det er det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen). Jeg kan huske, at jeg det første Aar, jeg sad i denne Sal, tit var forundret over, at det ærede Medlem næsten naar som helst han tog Ordet, næsten ligegyldig hvilken Sag han talte om, lod det gaa ud over de moderate. De kunde hverken gaa, staa eller være ham til pas paa nogen Maade. Han skulde evig og altid kritisere de moderate. Nu have de moderate i mange Aar baaret paa sligt og følt sig tilsidesat paa mange Maader. Men nu sige de i Aar, at de ikke ville bære det længere. Nu synes Tiden at være kommen, da de ville tage til Gemæle. Ganske vist sker dette ikke voldsomt, men moderat og dæmpet, men man mærker dog, at det er mere end en halv Snes Aars Krænkelser og Forhaanelser, der have faaet Luft gennem de faldne Udtalelser. Det ærede Medlem for Assens (Berntsen) siger, at de ikke ville være Slaver længere, altsaa maa de have følt

det som en Slavestand, som om de have haft Trællekaar her i Huset fra Regeringspartiets Side. Nu vilde de ikke være det længere, og jeg kan godt forstaa, at disse Følelser maa komme frem. Det er længe, de have gaaet og baaret paa alt det, som er dænget over dem fra Regeringspartiets Side. Denne Splid indenfor Venstre er ikke noget nyt i Venstres Historie. Der har været saadant et Opgør adskillige Gange indenfor Venstre. Venstre har før skilt sig ad, og Venstremænd have staaet og brugt ikke blide Udtryk overfor hinanden. Vi erindre alle, hvorledes en af Venstres Førere, Berg, blev betegnet som „Rumlepotte“ og en anden af Førerne som „Luskepeter“. Det er ikke noget nyt med denne Strid indenfor Venstre. Vi have tidligere set, hvordan saadanne Saar ere blevne lægte, og at Venstre atter er gaaet sammen. Om det samme vil ske i Fremtiden, om hvorvidt det Saar, der nu er saa blødende og frisk, atter vil gro sammen, vil jeg ikke spaa noget. Det er Fremtiden forbeholdt; men skulde det ske, vilde det heller ikke være noget nyt indenfor Venstres Historie. Vi Socialdemokrater have ved dette Opgør nærmest spillet Tilhørernes og Tilskuernes Rolle. Men jeg kan ikke sige andet, end at dette Opgør har en vis Tilfredsstillelse for os. Ikke fordi det er nogen Tilfredsstillelse for os at se gamle Venner staa og strides med hinanden. Men det er en Tilfredsstillelse paa den Maade, at det er en stor Del af vore Argumenter, som fremføres af en vis Del af Venstres Mænd. Det er den samme Kritik, vi have fremført, da Venstre stod sammen, da man havde det; man ude i Landet kaldte „den store Klump“ herinde i Folketinget. Den Kritik og de Argumenter, vi da fremkom med, se vi nu blive knæsat fra anden Side. Det er naturligvis for os en stor Tilfredsstillelse at mange ere komne til at se paa Politik, som vi saa længe have set paa den. Man kan ikke andet end forbavses lidt derover; naar man ved, hvordan vi i foregaaende Aar ere blevne imødegaaede fra forskellig Side, kommer man til at tænke paa, at megen af denne Imødegaaelse ikke har været særlig alvorlig ment. Men rimeligvis have de i deres Hjerter billiget den Kritik og de Anskuelse, vi fremsatte. Hvordan